

ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ

Τὰ χεῖλη σου δὲ σίμωσεν ἀντρίκια
πνοή, μα δλόθερμη τῆς μάνας ἔννοια
στό πλάϊ σου ἀγρουπνοῦσε· συχαρίκια
γι' ἀρραβῶνα κι ἀνθούς στά μεταξένια

μαλλιά σου ὄνειρενόταν.. Τὰ σκουλήκια
ρημάζουν τώρα τὴν τριανταφυλλένια
κρουστή σου σάρκα καὶ τὰ σκουλαρίκια
πομένουν στό σεντοῦκι μὲ τὰ χτένια

σά λείψαν' ἀγιασμέν' ἀπ' τὴ μορφή σου
ποῦσμιξε μὲ τὸ ἠλιόφεγγο ἓνα δεῖλι.
Δὲν ἤρθαν γιὰ νὰ κλάψουν σὴν ταφή σου

τῆς πρόσκαιρης ἀπόλαυσης οἱ φίλοι.
Μ' ἄν ἔκρυπεν ἡ γῆ τὸ μυστικό σου,
ὁ θροῦλος θὰ γενῆ ἀγαπητικός σου.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΝ ΒΡΑΔΥΑΖΕΙ....

Ὅταν τὰ μαῦρα πέπλα τῆς ἀπλώσ' ἡ Νύχτα γύρω
κι' ἀρχίσῃ σ' ὅλες τὶς γωνιές ἢ σκοτεινιά νὰ πέφτι
θέλω τὸ κουρασμένο μου κεφάλι ἐγὼ νὰ γύρω
πάνω ἀπ' τῶν περασμένων μου τὸ θλιβερὸ καθρέφτι,

γιὰ νὰ κοιτάξω τὶς χαρὲς ὅλες μου τὶς σβυσμένες,
κι' ὅσες στερήθηκα μορφὲς γλυκιῆς ἀγαπημένες
καὶ μέσα στῆς σημερινῆς μανρίλας τὸ βασιλεῖο
νὰ βροῶ τῆς πρώτης μου ζωῆς τὰ γέλοια καὶ τὸν ἥλιο.